

Török Nándor

Úton

A hajnali napfény ügyefogyottan
karolja át a görbe horizontot,
romlott halkonzervként bűzlik a világ,
mit valaki okkal, éhesen kibontott.

Óriásplakátok talmi mosolya
arcodba könyököl könyörtelenül,
az országút virtuális bája
több száz kilobájttal benned szétterül.

Csak megszokásból pásztázza szemed
az elsuhanó bizonytalan tájat,
a szabadság felhője feléd hömpölyög,
s magányod néma óceánna árad.

Búzamezők fölött a valóság lebeg,
magok csírájába csomagolt jövő,
a tavasztól búcsúzkodtál egykor,
s mára már ősz lett a visszaköszönő.

Megtérve

Szomorú őszi fellegek
bánatos tócsájában fürdeted
ismerős - idegen arcod

és megpróbálsz magadról
csüggedten lemosni egy hosszú út
beléd mart, viszkető, porát,

míg ünneplő ruhád szakadt
résein óvatosan bujkál egy
térdeplő zarándok kínja.

A falevél I–II.

I.
Klorofilhiányos sminkje
pasztell színekbe hajlott,
stresszhormonjai feldúsultak,
s a gravitációnak már nem tudott
és nem is akart ellenállni,
eleresztette az ágat
és a vágyait.

II.
Életében először és utoljára
keringőzött a szélben,
boldogan pörgött kifulladásig,
s a kert végében arra ébredt,
hogy a tervezett szürke világ
egy improvizált csendéletének lett
nélkülözhetetlen, színes momentum.

Nincs tovább

Amikor a párhuzamos sín párok
szétágaznak a csillagok felé,
s te a magánnyal átitatott
talpfákon ülve
lábad a semmibe lóगतod,
ösztönösen tudni fogod,
hogy a vasúti töltés tetején,
az őszi csillagok alatt
utad végére értél.

A juss

Egy huzatos, csendes helyen,
hol a rögök puszta súlya
elnyomja a kapzsi hangzavart,
igénylés nélkül is megkapod
azt a kis televényt,
vagy szikes anyaföldet,
ami jár.

Tótágas

Egy fordított világban
felérve a csúcsra ne csodálkozz,
ha a gödör alján érzed magad.

